

גליון

317

פרשת בשלח תש"פ

הַתִּיַצְבוּ וְרֵאוּ אֶת יְשׁוּעַת ה' (י"ד, יג)

כשיהודי נמצא חלילה במיצר, מצווה הוא להתאזר בסבלנות, להישאר יציב באמונתו, ולהיות סמוך ובטוח בישועת ה'.

מספר אברך ירושלמי יקר: "לא ממש הכרתי את משפחת גרין, השכנים מהבנין הסמוך. הם אנשים שקטים. האב היה חולף על פניי בבקרים ומברך אותי לשלום. אני הולך לכולל שלי, והוא לכולל שלו. אמנם שנינו לומדים אותה תורה, אבל חיצונית לבושנו שונה. שלי ארוך, שלו קצר. לי מגבעת מסוג אחד, ולו מגבעת מסוג אחר. יכולנו לראות בשכונה את הילדים שלהם, לבושים במיטב המחלצות. נעליים מעודכנות ובגדים צבעוניים קצת יותר מהמקובל. בחדר העגלות היה קורקינט ששייך להם, ועוד כמה צעצועים גדולים ויקרים. משפחה מחו"ל, עם מושגים רחבים בענייני עולם הזה.

היום, כשאני מספר את הסיפור, אני חושב שעיני הטעתה אותי. בסך הכל היו להם חפצים ברמה שהיו רגילים לה. הן לא ביררתי במה שקוע הראש שלהם, ומה הם עושים בביתם. אני מדבר רק אודות מראה עיניים, ודעה כללית שרווחה לגבי המשפחה הזאת.

יום אחד פוגש אותי הרב גרין, ומבקש לשוחח אתי שיחה של ממש. הוא היה נראה נבוך. "תרגיש בנוח", אמרתי לו, "אנשים אחים אנחנו. לכולנו יש מבחנים באמונה מידי פעם, נעזרים אחד בשני ומתחזקים".

"יפה אמרת", נענה הרב גרין, "מבחן באמונה. מבחן רציני קיבלתי".

זהו דבר המבחן: הרב גרין הוא יושב אוהל, אברך כולל שתורתו אומנותו. אשתו תחי', הגברת גרין, לקחה על עצמה את עול הפרנסה, והיא פתחה עסק. העסק הצליח מאד והתרחב. המוצרים שהיא משווקת מבוקשים בשוק, והמאזנים החודשיים משביעי רצון ברוך השם. עד כדי כך, שהרב גרין התבטא, "בשביל מה שאעסוק גם אני בפרנסה? עם כזאת ברכה משמים, אני יכול רק להפריע". ואכן, הרב גרין השתדל מאד לא 'להפריע' לאשתו הצדקת, ולא להתערב בצינורות שדרכם יורד השפע משמים. הוא ידע כי הוא עושה את תפקידו, אשריו שהוא גדל בתורה ועמלו בתורה, ועושה נחת רוח ליוצרו.

אולם, בזמן האחרון נפל דבר. אחד העובדים שלהם פעל שלא כשורה, העסק נעקץ, ובבת אחת הם נפלו לחובות עצומים. הגברת גרין חשבה שכדאי להציל את העסק ולא לסגור אותו, להמשיך להעסיק עובדים ולשווק. יחד עם זאת הם היו מוכרחים להיכנס לתכנית הבראה, ולגייס כספים כדי לשלם את החובות. הם ישבו עם יועצים ועסקנים, שעזרו להם בגיוס גמ"חים ובפריסת תשלומים, אבל גם אחרי כל זה, הם צריכים להוציא מעתה אלפי שקלים כל חודש, רק בשביל לכסות את החובות.

"אין לי את הכסף הזה", אמר הרב גרין, "וזה אומר שעלי להביא הכנסה נוספת ולצאת לעבוד".

"יש מצבים שזה מה צריך לעשות", אמרתי לרב גרין, "נראה לי שהתחייבת בכתובה לפרנס את משפחתך, הלא כן?".

"כן. התחייבתי", אמר הרב גרין, "אבל אשתי אומרת שהיא מוותרת, היא מעדיפה שאקדיש את חיי ללימוד תורה. היא אינה מפחדת ממחסור ולא מעבודה קשה. רק דבר אחד מפחיד אותה, שאצטרך לעזוב את הלימוד. כעת אני לא יודע מה לעשות".

גם אני לא ידעתי מה הקב"ה רוצה. אינני רב, ואיני יכול לפסוק עבורו בשאלה גורלית כל כך.

"החברותא שלי רב", אמרתי לו, "אציע לפניו את שאלתך, ונראה מה הוא יענה".

החברותא שלי שמע את הסיפור ושקע במחשבות. "הסיפור הזה גדול עלי", הפטיר אחרי כמה דקות, "בשביל כזאת שאלה צריך פוסק בעל שיעור קומה. אני חושב שמורינו הרב ירמי' שליט"א, ידע לענות על שאלה סבוכה כזאת".

העברתי את הצעתו של החברותא לרב גרין, ובני הזוג אכן עלו לביתו של מורינו הרב ירמי' שליט"א, ושטחו לפניו את בעייתם. הרב גרין סיפר ביבוסת על התסבוכת שאליה נקלעו, אבל האישה לא יכלה לעצור בעד דמעותיה. "מילא המפעל", היא אמרה, "מילא הבוסות... החובות... אבל התורה! כל ימיי אני מתפללת שבעלי יוכל לשבת וללמוד תורה, בשביל זה אני מתאמצת כל כך. זה מה שנותן לי כוח, ועכשיו, גם את זה נפסיד? אני לא מוכנה. לא מסכימה! יאמין לי הרב, שזה הכאב הגדול ביותר שלי. בעלי הוא

תלמיד חכם. אברך משי. הוא זוכה ברוך ה' להצלחה בלימוד. איך אפשר להוציא אותו לשוק העבודה?"

דבריה יצאו מן הלב. ניכר היה כי פגיעה בלימוד התורה של בעלה, היא פגיעה בנקודת חייה. הרב התרגש מהמסירות שגילתה האישה, מרצונה העז לקחת חלק בתורה הקדושה, ומהמוכנות שלה לשאת כל קושי.

"תחזרו בעוד שבוע", אמר הרב, "עלי להתיישב בדבר".

איש לא חשב שהימים החולפים יביאו עימהם בשורה, אבל זה מה שקרה... 'כי לא מחשבותיי מחשבותיכם'. במשך השבוע התקשר למשרד איש עסקים שלא ידע מהעוקץ שאיים להפיל את העסק. הוא הציע להשקיע סכום עתק בעסק של גרין, ולהיות שותף ברווחים. ההצעה הגיע בתזמון המדויק ביותר שיכול להיות... היה בה כדי לכסות את החובות, להרים את הראש ולהמשיך הלאה בסייעתא דשמיא, לשוב ולהצליח כמקודם.

בזה לא תם סיפורינו... הסכיתו ושמעו: בת הייתה להם, למשפחת גרין. בת טובה מבית טוב, לומדת בכתה ח', ומבקשת להתקבל לסמינר. הסמינר, כדרכם של סמינרים, מברר על הבת, ועל המשפחה. כחלק ממסירות נפשם לתורה, הגיעו בני משפחת גרין לארץ ללא משפחה מורחבת. אף אחד לא ממש מכיר אותם, ולא ראה את הבית שלהם מבפנים. מה שרואים בחוץ עושה רושם קצת מודרני ופתוח, וההנהלה בסמינר מבינה כי הבת אינה מתאימה לסמינר שלהם. הבת מקבלת תשובה שלילית. נכון שיש סמינרים נוספים, אבל היא רוצה ללכת לסמינר טוב, ברמה שלה. נכון שיש בתי חינוך פתוחים יותר, אבל היא לא באמת פתוחה. אם תיכנס לסמינר טוב היא תתחזק עוד יותר. "בשביל זה הגענו לארץ?", בוכה האם, "אני רוצה לבת שלי את החינוך הטוב ביותר!".

הם מנסים להפעיל פרוטקציות, ואני מספר לחברותא שלי את צרת הבת. החברותא שוקע במחשבות, והוא שוב מציע ללכת לרב ירמי' שליט"א שישפיע על נשיא המוסדות, רב חשוב בירושלים שיורה להכניס את הבת לסמינר. הרב ירמי' אכן מתגלה כשליח טוב. הוא מדבר טובות על המשפחה, מספר את הידוע לו על מסירות נפשם לתורה ועל הערכים האיתנים של הבית. הבת מתקבלת לסמינר.

"אם לא הסיפור של החובות", אומר הרב ירמי', "לא הייתי יכול לעזור. כדי לשכנע שיקבלו את מי שקיבלה כבר תשובה שלילית, צריך משהו מספיק חזק. איני יכול לדבר באוויר, אני צריך הוכחות. כאן, מפני שעלו להתייעץ עמי, וראיתי מקרוב את מסירות הנפש ואהבת התורה של בני המשפחה, יכולתי לסייע, ברוך השם". איננו יודעים בגלל מה נשלח למשפחת גרין הניסיון הכלכלי שהיה להם. איך זה ירדו תהומות ועלו שמים... הם עברו תקופה קשה של עוגמת נפש, ולא ידעו כי כל זה לטובה, שיכירו אותם ויקבלו את

הבת לסמינר. נפילה לצורך עלייה, הפסד לצורך רווח, צריך רק סבלנות... ממש 'התייצבו וראו את ישועת השם'.

* * *

עוד דוגמא ליציבות באמונה והישועה שבאה בעקבותיה, נראה במעשה הבא: "הוריה של אשתי שיחיו, מתגוררים מזה ארבעים שנה בדירה ירושלמית אותה קיבלו כדין בדמי מפתח. בכל חודש הם מעבירים את התשלום לבעל הבית. האזור בו הם גרים הולך ומתייקר עם השנים, אבל דמי המפתח נשארים נמוכים כשהיו, כפי שסוכם.

באחד מהחודשים האחרונים, איחרו הדיירים את התשלום, ובעל הבית קפץ על המציאה. הוא היה עורך דין, וכך 'צד' איזה סעיף קטן בחוזה, שעם פרשנות מוצלחת מבחינתו, הוא יכול לשלול את זכותם של הדיירים לגור בדירה. אם יצליח לפנות אותם, הוא יוכל למכור את הדירה במחיר גבוה ולהרוויח הון. בעל הבית עשה עבודה יסודית, ארגן את כל הניירות המרשימים, ושלח הודעה להוריה של רעייתי, כי עליהם לצאת מהדירה בתוך זמן קצר.

לא אומר שההודעה נפלה עליהם כרעם ביום בהיר, כי אותו יום לא היה בהיר כל כך, והרעם לא החריד את ליבותיהם כל כך... חמותי ידעה שעל פי דין מגיע להם לגור בדירה עד סוף ימיהם, באריכות ימים ובבריאות - בעזרת השם, ואין שום סיבה להסכים לדרישה. בעל הבית לא ויתר, וכך התגלגלו הדברים לבית משפט. הוא היה בטוח בהצלחתו. מבחינתו, הכל היה מתניק, מסודר, ומאורגן כל כך, שהוא רק חיכה לחתימת השופט כדי לבצע את המהלך.

אבל מאידך, גם חמותי הייתה בטוחה בהצלחתה. הקב"ה משגיח על העולם באופן הכי מסודר ומאורגן, הכי צודק ורק לטובה. היא ידעה, שאם משמים היא צריכה להישאר בדירה, איש לא יוכל להוציא אותה, ובכל מקרה - מהשם הטוב יוצא רק טוב! הכל בהשגחה, ואין לה כל ספק, שאיזו הכרעה שלא תהיה במשפט, תהיה לטובתה. ידיעה זו הייתה חזקה כל כך אצלה, שהיא לא הרגישה כל חשש. ביום המשפט ליבה היה שקט ורגוע לגמרי. היא התפללה לה' בכוונה ובחמימות, נתנה צדקה והלכה לדין בלב שקט.

היא מגיעה לבית המשפט, והנה, הבלתי צפוי ביותר קרה. התובע, בעל הבית, לא הגיע! הוא התאמץ ועשה הרבה כל כך בנידון, אבל דווקא בשלב המכריע הוא פשוט שכח את תאריך הזימון...

השופט בירר עם חמותי מה אירע, והיא סיפרה דברים כהווייתם, שהם מצידם לא הפרו את החוזה, רק פעם אחת איחרו את התשלום. דברי אמת ניכרים, והוא הבין שבעל הבית רקח קנוניה מנופחת היטב כדי שיוכל למכור את הדירה. על אתר פסק השופט כי משפחתה של חמותי תמשיך להתגורר בדירה, ואילו התובע התחייב בקנס של חמשת אלפים שקלים...

עורכת הדין שניצבה לצד חמותי, אמרה לה: "הייתי בטוחה שהתיק אבוד. לא היה לי שום רעיון איך מתגברים על עבודה יסודית כמו שעשה התובע, והנה, הוא פשוט לא הגיע! על רעיון כזה לא חשבתי!".

לא נוכל לומר שאבן נגולה מעל ליבה של חמותי, כי מבחינתה לא הייתה כאן אבן כלל... הבטחון בה' היה כה יצוק ואיתן, שההתייחסות למשפט הייתה כמו אל הליך פורמלי ולא יותר. האמונה המשיכה את הישועה, היא הרגישה שזכות הבטחון עמדה לה. הודו לה! רק כואב הלב על ההפסד של בעל הבית. מלהציק לזולת לא יוצאים בזול...
[מתוך 'השגחה פרטית']

ה' יִלְוֶה לְכֶם וְאַתֶּם תִּזְוְרְשׁוּן (יד, יד)

מובא במדרש, שבכל יום עושה הקב"ה מלחמה, כביכול, עם השטן. פעמים שהשטן טוען כנגדו: "ראה את בניך, ישראל יש בהם גנבים", ובורא עולם משיבו: "לך אצל אומות העולם, ותמצא שיש בהם גנבים פי כמה וכמה". ממשיך השטן לטעון טענות נוספות, ושוב בורא עולם עונה לו על שאר העבירות, כי אם יבדוק אצל אומות העולם, ימצא שהם גרועים הרבה יותר מעם ישראל. אולם בדבר אחד בורא עולם אינו משיבו, שאם חלילה אנו מדברים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שיחת חולין האסורה שם, והשטן מקטרג על מעשה זה, אין לכאורה לקב"ה מה להשיבו, שהרי אצל אומות העולם לא שייך דבר זה, וגם בבית תיפלתם אינם מדברים.

מבארים בעלי אגדה שזה נרמז בפסוק כאן: 'ה' ילחם לכם', דהיינו שבורא עולם מבטיח שיילחם עם השטן על טענותיו השונות ויסתום את פי המקטרג, אבל בתנאי אחד - 'ואתם תחרישון' - כלומר, בבתי כנסיות ובבתי מדרשות אל תדברו שיחת חולין, מפני שעל טענות מעין אלו, אין מה לענות לשטן המקטרג...

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א מעשה מדהים בענין הזה: "ישנו אברך יקר וחשוב, אותו אני מכיר כבר שנים על גבי שנים, מאז שהיה נער, אשר בא אליי וסיפר לי את המעשה המדהים הבא: כבר שנים רבות, שאותו אברך סובל ל"ע מ'חור' בעור התוף שבאוזניו. מי שאינו סובל מבעיה זו, אינו יכול להבין, מהו הצער שאותו אדם חש. יש לו חור גדול שלא נסתם, והדבר גורם לו לסבל וצער רב כבר שנים רבות, בכך שאינו שומע טוב באוזניו, ובנוסף שומע צלצולים באוזניים, וכן תוקפים אותו זיהומים חוזרים ונשנים. מדובר בכאבים עזים באוזניו שחש הוא ללא הרף, ובעיקר על כך שאסור בשום פנים ואופן, שיכנסו מים לאוזניו. כי אם חלילה יכנסו לו מים - יוכפל סבלו פי שניים ושלוש שכן במקרה מעין זה יתפתח זיהום או דלקת באוזניו, ומדובר בכאבים עזים וחזקים... ל"ע.

בערב ר"ה תשע"ה, הלך אל רבו בבכיות וסיפר לו על הסבל האדיר, שסובל באוזניו כבר שנים רבות ואינו יכול לשאת אותו יותר. שמע זאת רבו בכאב, הביט בפניו והורה לו כי אם הגיע לפחי נפש שכזה, הרי שעליו לעבור ניתוח מייד, וזאת על אף הסכנות הטמונות בניתוח מעין זה. האברך פנה אל עסקני רפואה, אשר חשו לעזרתו והצליחו בס"ד לסדר עבורו תוך מספר ימים בודדים ניתוח מיוחד לאוזניים אצל פרופסור המוביל בתחום. מיודענו החל לפתח תקווה שבעז"ה על ידי הניתוח תיפטר בעייתו או לכל הפחות הדבר יקל במעט את הסבל והכאבים, אשר הוא חש מדי יום ביומו. התור לניתוח נקבע לאחר ראש השנה. בינתיים, ביומיים של ראש השנה כאבו אוזניו, והאברך חש סבל נוראי באוזניו וזעק לבורא מקירות ליבו שירפא אותו ויושיע אותו במהרה מכאבים אלו.

רגעי השיא הגיעו בשעת התקיעות בו הרהר האברך בתשובה, עשה חשבון נפש וקיבל על עצמו קבלה נפלאה, וכך אמר: "ריבונו של עולם, אדון הכול אשר הכול בידו. אני מקבל על עצמי קבלה חזקה לשנה החדשה, והיא - שלא לדבר כלל בשעת התפילה. ואנא בורא עולם, מתחנן אני, בעבור שאני מקבל על עצמי לסתום את פי בשעת התפילה, אנא סתום לי את החור באוזניי ורפא אותי מהסבל הנורא".

"סופו של הסיפור", ממשיך המגיד מישרים, הגה"צ רבי אלימלך בידרמן לספר, "הוא הגיע אליי ואמר לי במילים אלו: "תמו להם ימי ראש השנה המרוממים, והלכתי לבדיקה אצל הרופא לפני ביצוע הניתוח. הרופא מכניס מכשירים לאוזניי, מביט שוב ושוב. חולפים מספר דקות ומבקש הרופא לערוך את בדיקה בפעם השניה. הוא עורך את הבדיקה שוב, מביט באוזניי ולאחר מכן מסתכל עלי ואומר לי בתדהמה: "אני לא יודע, אבל אירע לך נס, שאין לו אח ורע בעולם הרפואה!". אני מביט בפניו כשאני מבין מהי כוונתו, ואז הוא אומר לי: "אין לך שום חור בעור התוף! החור, שהיה לך בצילומים הקודמים, נסתם לחלוטין. אתה בריא לגמרי, ואיך צריך שום ניתוח!".

חתם האברך ואמר: "כל מי שמכיר אותי יודע, כיצד אני סובל שנים מאוזניי, ואף אחד לא האמין למשמע הבשורה. אוזניי התרפאו לחלוטין, וכיום אני ב"ה שומע מצוין ללא שום סבל וכאב, כשאני לעצמי יודע את הסוד - הקבלה שקיבלתי בראש השנה לסתום פי מלדבר בבית הכנסת, היא זו שעוררה עלי רחמים בשמיים לסתום את החור באוזניי".

[מתוך 'באר הפרשה' - ו'פניני עין חמד']

וַיֹּאמְרוּ לְאַבְרָם אֲשֶׁיְרָה לְה' (טו, א)

כל יהודי ויהודי, באשר הוא, משורר, מודה ומשבח לבורא עולם על הניסים אשר גמל עמו, על חסדיו הרבים. אנו מקדישים חלקים גדולים מהתפילה הקבועה, מברכת המזון ומתפילות מזדמנות כדי להודות, ואינספור פעמים ביום

כשהכל נראה כה מסובך?! איך עושים את זה, האם זה עובד?! - שאל את עצמו פעם אחר פעם...

והנה באחד הימים, שוב התיישב רוני לנסות ללמוד גמרא. הפעם הצטייד בספר חדש שזה עתה יצא לאור, יחד עם חברותא מקצועי בהסברה. שוב הקדיש שעתיים ללימוד שורותיים, ושוב חש כי הגמרא הכתובה בארמית - נראית לו כיפנית או סינית עתיקה. הוא פשוט לא מבין כלום!

רוני קם מהכסא בזעף, ויצא לרחוב להתאורר. הוא חש מחנק שחוסם לו את האוויר, חש כמעט זקוק להחייאה... שוב הנסיון הזה, שוב האכזבה, שוב התסכול. די, הוא כבר לא מסוגל, מרגיש אבוד במערכה! הוא עומד ברחוב, רגליו מוליכות אותו אנה ואנה, משוטט לאיטו, מגיע אל קצה השכונה, ועומד על צוק גבוה, ממנו נצפה נוף מרהיב של הרי ירושלים. הערב כבר ירד, שמיכה קטיפתית כהה עוטפת את היקום כולו, והנה הוא ניצב כאן לבד, רק רוני ואבא שבשמים, ולב מרוסק מבפנים... הוא רצה להתפלל, הוא חש שהוא רוצה להשתפך בדמעות תפילה לאבא שבשמים, אך אינו מסוגל, התסכול חזק ממנו. ואז, נזכר בכוח ההודאה, ומפיו פרצה שאגה אדירה: 'ריבונו של עולם, תודה!' - איש לא שמע אותו, איש לא הבחין בו. האופק היה חשוך, רק כוכבים נצנצו מרחוק. הוא לבד, ולבו נפתח כמעין נובע: "אבא שבשמים", - לחש בעיניים דומעות, "תודה! תודה על שנתת לי את הכח לגלות אותך, תודה על שנתת לי כל כך הרבה הצלחות בחיים. ותודה, תודה על הקושי בהבנת דברי הגמרא. אינני מבין למה זה טוב, אבל אני בטוח שאתה עושה לי רק טוב, אז אני מודה לך מעומק הלב על השעות בהן אינני מתקדם, על המאמצים והאנרגיות הרבות שאני משקיע ללא הצלחה. תודה על הקושי הזה, אני מבטיח שאמשיך לנסות בכל הכח, וגם אם לא אצליח - אשוב ואודה לך על הקושי הזה!"

שעה ארוכה ישב על סלע במרומי הצוק הגבוה והודה לאבא שבשמים... ולאט לאט הוא חש כי גוש המחנק והתסכול מתרופף לאטו, מפנה מקום לרגשות קירבת אלוקים ויד טובה של אבא שמלטפת. הוא חש כי כל הקושי היה שווה כדי לחוש את הרגע הקסום הזה, וכעת יש בו את הכוחות לשוב ולנסות מחר מחדש... למחרת שב רוני להיכל ביהמ"ד ופתח שוב את הגמרא. הוא חש כי שיחת התודה אמש עם אבא שבשמים רוממה אותו. ולא רק זאת, לתדהמתו, באותו יום - לראשונה בחייו, הוא הצליח להבין מספר שורות בגמרא... הוא הפך למאושר באדם, וכמובן - הודה על כך לבורא עולם בשמחה ובטוב לבב. ומאותו היום, נפתחו לו שערי החכמה, לפתע הוא מרגיש שהוא מצליח להבין... עם הזמן הלכה הבנתו והשתפרה, והוא הצליח לזכור, לנתח, להקשות ולתרגם. כיום הזה, הוא כבר עמל על הוצאת ספר בהלכות שבת לאור עולם, מבוסס על דברי הגמרא ומפרשיה, שקנו שביתה בלבו...

[מתוך 'פניני פרשת השבוע' - ו'האמנתי ואזמרה']

נושא יהודי את עיניו השמימה, ואומר 'תודה, תודה אבא שבשמים!'. כשהכל מצליח, נחמד ופורח, קל לו לאדם לשורר ולהודות. אבל גם כשהמצב מסתבך, כשמתחילה התמודדות, כשצפים קשיים - לא רק שאף אז חייבים להודות, אלא שהאנשים המודים לה' בעת הקושי - מספרים כי ההודאה הזו נותנת להם כוחות, ומאפשרת להם להתמודד טוב יותר, וגם פותחת להם שערי שמים לפתור את המצוקה ולקרב את הישועה הנכספת.

סיפורו של רוני, הוא סיפורו של נער צעיר שלא זכה להתחנך על ברכי התורה והמצוות, והעביר את שנות נערותו בין כתלי הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב, עד שהפך לעו"ד מן המניין במשרד עורכי דין נחשב. כשהגיע קרוב-קרוב לפיסגת שאיפותיו עד אז, גילה לפתע את בורא עולם והוקסם מהיכולת של בני האדם להתחבר אליו... עד מהרה זנח רוני את עיסוקיו הקודמים, והתמקד בלימוד התורה. הוא עבר לכולל ירושלמי נודע, עזב את כל תענוגות ומאווי העולם הזה, והניח את כל כובד משקלו על לימוד ההלכה וספרי מוסר, התחזקות ביראת שמים, ורצון להתקרב עוד ועוד לבורא עולם. הוא ישב ולמד בשקיקה, משתדל להתעלות ככל יכולתו. אפס, כי דבר אחד עמד בדרכו, מכשול משמעותי מאוד. לימוד הגמרא. השפה הארמית, מבנה הגמרא, המחלוקות הנפוצות - כל אלו לא הצליחו להיכנס ללבו, שנותר אטום וחתום. מוחו שהיה גאון בלימודי משפטים, התברר כסתום לחלוטין בלימוד הגמרא, דברי הגמרא לא מצאו מסילות ללבו.

שנים חלפו. רוני התחתן והקים בית בישראל, את ההלכה הכיר על בוריה, גידל ילדים בשמחה ובטוב לבב, ורק תחום אחד נותר מחוץ להישג ידו, נשגב מבינתו: הגמרא הקדושה. לבו חישוב להישבר, הן זהו הלימוד בו עוסקים כל היהודים בכל הדורות, האם נגזר עליו להתנזר מלימוד זה? האם אינו זכאי לחוות את צוף מתיקות הגמרא?! הזמן שחלף לא הקהה את הכאב, אלא העמיק אותו. הוא כמעט נשבר, מדי יום ביומו שב וניסה, אך כבר החל להתייאש. לא פעם ישב מול הגמרא ובתום שעה ארוכה של נסיון נוסף שאיכזב - זלגו עיניו דמעות כאב טהורות, על העובדה כי גם הפעם המאמץ לא צלח. שינויי חברותות, ספרי עזר, אבחונים מקצועיים, שיעורים פרטיים - את כל אלה ניסה והתאכזב, הכאב הגדול שהלך והצטבר בלבו הפך לגוש תסכול מחניק, ואין לאל ידו להושיע...

באחד הימים, בשיחה סתמית עם אחד מידידיו, סיפר לו החבר על כח ההודאה. "יש קסם פלאי שטמון בהודאה" - סח החבר - "קסם שאי אפשר להסביר אותו. ככל שהמצב יותר מסובך ויותר קשה, ועדיין האדם מודה לה' - הוא חש שקירבת אלוקים כובשת את לבו, וזה מטעין אותו בכוחות חדשים לצלוח את כל האתגרים שבפניו" - אמר החבר בעיניים נוצצות... רוני שמע, התבונן, למד עוד על כוח ההודאה, ובכל זאת חש שאינו מתחבר. האומנם? הניתן להודות לה' גם על מה שנראה רע? היתכן לשורר תודה